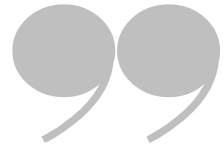


ÁFRA JÁNOS

## A felfénylő ég



Szereplők

ANYA

FIÚ

IDEGEN

1. jelenet

*A helyszín másfél szobás panellakás. A tévében az operatív törzs tájékoztatója az új koronavírus okozta helyzettel kapcsolatos friss rendelkezésekről. Az anya szájából cigi lóg, valamit kavargat a főzőlapon, amikor a fiú belép.*

ANYA (*magá elé*): Most már felesleges erőlködni. (*beleszív a cigarettaiba*)

FIÚ: Odamegy az ember, és el sem veszik az életrajzát, hihetetlen.

ANYA: Jaj, kisfiam, hamarabb kellett volna gondolkodni. Látod, bezárják lassan az országot is.

FIÚ: De hát ki tudta ezt előre? Erre mire összeszedném magam...

ANYA: Jól van, majdcsak kijövünk valahogy. (*köhög*) Meg kellene beszélnünk valamit, végül is a te dolgoz legalább rendeződik ezzel. Csak ebédelj meg elébb.

FIÚ: Na, mi az!? Lett hely a ruhagyárban? Átállnak Magdiék is a maszkokra?

ANYA: Á, a részlegükről elküldtek már szinte mindenkit. Aki maradt, jövő héttől hullaszákot varr.

FIÚ: Hogy micsoda?

ANYA: Azt mondja Magdi, viszik az olaszoknak.

FIÚ: Biztos leesik az asztalról majd néhány darab. Ezeken kéne letesztelni... (*a tévére mutat*)

ANYA: Jaj, hogy mondhatsz ilyet, fiam, azok a drága emberek értünk dolgoznak, te meg ilyeneken viccelődsz! De anyádnak tényleg be kell ruházni egyre, ha ezt csinálod tovább!

FIÚ: Hogy én? Mégis mit?

ANYA: Már megint nem takartad el az arcod, hát a sírba viszel!

FIÚ: Csak a betegeknek kell, amúgy semmi értelme.

ANYA: Aztán azt te honnan tudod?

FIÚ (*a tévére mutat*): Ezt az agymosodát nézed egész nap. Nem elmondták százszor? Látod, kezet mosok máris, nyugodj meg, anyukám. (*és mossa*)

ANYA: Dörzsöld alaposan, mert aztán törlőd a szádba. Én nem tudom már követni ezeket a dolgokat, fiam, de ártani biztos nem ártana az a maszk.

FIÚ: Csak a szeméthalom nő ezzel is. Gumikesztyűvel meg egyszer használatos maszkokkal van tele minden, elárasztották a tengerpartot, épp reggel olvastam róla egy cikket.

ANYA: Én ne tudnám, milyen fontos a tisztaság? De most inkább jó anyádra kéne odafigyelni! Hát, gyűjtögetheted a szemetet (*a sarokban álló zsákokra mutat*), ha közben meg szépen kipusztulunk.

FIÚ: Látod, pont ezért van ez az egész helyzet. A természet így reagál a szarságainkra. Ránk szabadítja, hogy meghúzzuk magunkat. És tényleg hat, félelmetes, nem? Egyből tisztul a légkör, átlátszóbbak a vizek, helyreáll a rend... Amíg el nem fejtkezünk róla, és aztán persze minden megy tovább ugyanúgy.

ANYA: Hát, ha ránk szabadította ezt a nyavalyát, ördögi egy valami irányítja ezt a te természeted.

FIÚ: Hogy mondd?

ANYA: Mármint... nem úgy értem... *(artikulálatlanul nevet, majd krákogva köhögni kezd)*

FIÚ: Most apámra célszol?

ANYA *(elkomorodva)*: Anyád faszát... Egyél inkább! *(elkezdi dühösen kipakolni a terítéket)*

FIÚ: Mindig csak ez a mellébeszélés. Miért nem lehet normálisan elmondani? Mintha az én hibám lenne...

ANYA: Nem, hát téged ugyanúgy sújt ez az egész, én ne tudnám?

FIÚ: Akkor meg miért engem büntetsz? Számít az még, hogy ő mit akart vagy mit nem?

ANYA: Csak nem szeretnélek elveszíteni, megérthetnéd öreg anyádat!

FIÚ: Szerinted bíznek én egy ilyen nyomorultban, aki képes volt magára hagyni? Nem fogok a nyakára járni, megnyugodhatsz. De tudni akarom végre!

ANYA: Nem szabad fiam, az az egész mizéria is emiatt volt, tudom én, védekezett a kis agyad, hogy elnyomja a terhet. De ha most elkezdesz ezzel foglalkozni, csak megint összezavar.

FIÚ: Muszáj előhúzni ezt?

ANYA: De hát már te is belátod, ugye gyermekem?

FIÚ: Attól, hogy a gyógyszerekkel újra meg újra letompítanak, még tudom, mi volt, ezt nem vehetik el.

ANYA: Mindenki álmodik furcsákat olykor.

FIÚ: Mondhatsz bármit, nem vagyok hülye.

ANYA: Jaj, dehogy, te az én okos, sokra hivatott fiam vagy, de mindenkivel előfordul, hogy megcsalják az érzékei, hogy bepárasodik a szeme. *(az asztalra rak két lábast, egy ideig csendben vannak, szedni akar a fiúnak)*

FIÚ: Kösz, majd én szedek magamnak.

ANYA: A pörköltből is vegyél!

FIÚ: Ne erőltesd...

ANYA: Össze vagy esve, fiam, erőt kell meríteni valamiből. Még itt megbetegszel, a hája nekünk!

FIÚ: Szépen kérlek...

ANYA: Na, nem zargatlak, jó étvágyat!

FIÚ: Te nem is eszel?

ANYA: Csipegettem, míg főtt, de igazából nem vagyok éhes, fáj a torkom. *(egy ideig csendben ülnek, az anya egy falatot sem eszik)* Szóval be kéne segítened a takarításba.

FIÚ: Nem-nem, megoldom egyedül, találok valami rendeset úgyis.

ANYA: Nem is arról van szó, hogy ne találnál.

FIÚ: Akkor? Nem bírod, vagy mi az?

ANYA: Bírnam én, bírnam, de... Csak hát azt mondják... *(csend)* Szóval most lett meg az eredmény, és...

FIÚ: Milyen eredmény?

ANYA: Tudod, ez a köhögés, a rekedtség keserít már egy ideje... Hát elmentem, küldözgettek, vizsgáltak jobbra-balra. És na, hát, szóval az a helyzet, fiam, hogy gégerákom van.

FIÚ: És ezt csak így mondd?

ANYA: Hát hogy mondjam?

FIÚ: Nem tudom, de hát ez... És most?

ANYA: Nem akartalak ezzel terhelni, van elég bajod.

FIÚ: De mit mondanak? Mi lesz?

ANYA: Még nem sikerült átbeszélni a doktor úrral, holnapra kaptam időpontot.

FIÚ: Akkor... Intézem én a szomszéd lépcsőházat délelőtt.

ANYA (*megfogja a fiú kezét*): Köszönöm, fiam, ez nagy segítség. Aztán majd csak lesz valahogy... Az ég áldjon bennünket. (*így maradnak kimeredve*)

IDEGEN (*a színpad előterében, a közönségnek, kezében egy golyóstollal mutogat, ellipsziseket ír le a térben, felvázolja az arányokat*): Az általad Tejútként ismert csillagrendszer a Lokális Galaxiscsoport nevű halmaz egyik küllős spirálgalaxisa, melyben a Naprendszer és ezen belül a Föld is található. (*felállítja az anyát, majd megpörgeti a saját tengelye körül, s az önállóan forog, pályára áll a térben*) Ezzel eddig talán nagyjából tisztában is vagy. De arról már szeretsz elfelejtkezni, hogy ez csak egyike a Tejút milliárd bolygórendszerének, a galaxis Orion-karjának belső peremén, a központi fekete lyuktól 26 ezer fényévre kering ellipszis alakú pályáján. Átlagosan 800 ezer km/h pályamenti sebességgel nagyjából 226 millió évente tesz meg egy kört a galaxis központja körül, azaz ennyi idő alatt telik el 1 kozmikus év a csillagotok számára. (*az anyát megállítja, és feltessékeli a fiút, őt is megpörgeti, aki miközben saját tengelye körül forog, elkezd körbejárni az anyát*)

Te meg közben ezen a kis légyipiszoknyi semmin keringesz egy légyipiszoknyi fénypont körül szemvillanásnyi ideig. Hiszen vegyük csak alapul a jelenlegi becsléseket, amely szerint ebben az univerzumban több mint 2000 milliárd galaxis található; mindeközben egy átlagos galaxisban 10 millió és 1000 milliárd közé esik a csillagok száma; és egy-egy csillaghoz több száz vagy több ezer égitest is tartozhat. Nagy a szórás, de próbálom úgy mondani, hogy legalább az összetettségét felfogd, ez a legtöbb, amit most elérhetünk. (*egy lézeres végű golyóstollat vesz elő, ellipsziseket ír le a fényével térben*) Ha galaxisokra lebontva középértékként egymilliárd csillaggal és csillagonként ezer egyéb égitesttel számolsz, és mindezek szorzatát a 2000 milliárd galaxisra érvényesíted, látni fogod, hogy  $10^{24}$ , azaz mintegy 2 kvadrillió féle lehetséges közeg adott, ahol elindulhatnak az élet kialakulásával összefüggésbe hozható folyamatok. Persze ez nem csak szóalapon történhet, ahogy nálatok megesett, ebből adódóan a legtöbb létforma és minőség érzékelésére eleve képtelenek vagytok. És egyébként se gondold már olyan magabiztosan, hogy ennek az organikus vergődésnek, amit életnek nevezel, van bármiféle jelentősége. Az ezzel járó észlelés téged ugyan nem jogosít fel semmire. (*a lézert különféle távolságra lévő tárgyakra irányítja*) Ami él, ugyanúgy küzd a feltárulkozás és háttérbe húzódás közti ingadozás játékerében, mint a többi rejtekező, majd megnyíló és újra visszazáruló tárgy e relatív mindenségben.

A dolgok csak annyiban vannak, amennyiben ellenállnak (*a lézerefény a fiúra, majd az anyjára irányul*), és az ember bizony semmivel sem ellenállóbb, mint mondjuk egy vírus vagy egy kavics. Az, hogy az egyiket élőlénynek tekintitek, a másikat

hol így, hol úgy, a harmadikat pedig élettelennek, mit sem von el az utóbbiak érvényességi vagy hatóköréből. Egy vírus a gazdasejtbe épülve megfékezhetetlen folyamatok elindítására képes, a szervezet további sejtein keresztül más szervezetekhez is eljut, és közben kiterjedt pusztítást idézhet elő csak úgy mellékesen, átalakulásra bírva a dolgokat. Hogy ebből te mennyit tudsz felmérni, az a dolgok fennállása tekintetében mindegy. Mi hát akkor egy ember? *(leállítja az anya és a fiú forgását)*

Kizárólag a dolgok és viszonyaik léteznek, és egy elejtett kavics *(érintésére az anya gömbbe húzza össze magát)* sem érdekteleőbb pontja a valóságnak, mint az az izzó tömeg *(érintésére a fiú széttárja karját)*, amely értelmet adott csökevényes és korlátolt hatóképességű látószerved kifejlődésének, mert hát az is csak egy leegyszerűsítő kognitív sémákkal dolgozó értelmet szolgál ki. Fel sem foghatod, a létformák milyen tágassága és a létezők milyen burjánzása az univerzum, de még ez is csak egyetlen buborék a multiverzum beláthatatlanul tágas rendszertelenségében. *(az anya és a fiú felegyenesednek, utóbbi jobb karját üdözlésre emeli)* Most pedig megfogalmazódik benned az a nagyszabásúnak vélt, pedig valójában szánni való kérdéssor, amelyet szükségszerűen megválaszolhatatlanul hagysz: vajon hány bolygón is jelent meg akkor az élet, hányan tekinthettek szét közülük távlatosan a kozmoszban, és aktuálisan mennyi fajnak lehet reális célja meglátogatni éppen ezt a fontoskodó létformák által uralni próbált geoidot? Megnyugodhatsz, mert nem soknak, de a Tejútrendszer egyébként is a mi felségterületünk, és bár ti mint olyanok nem számíthatok különösebben érdekesnek, a Föld természetesen évmilliók óta el van árasztva nanoszkopikus méretű intelligens szondákkal, hiszen maga a fejlődés, az itt lejátszódó mutációk sorozata, a lehetséges létformák és egyedek közötti viszonyok bontakozása sok tanulsággal szolgál a faj fennmaradása tekintetében. A földi ökoszisztéma részeiként – ti: állatok, növények, gombák, baktériumok, vírusok és egyéb objektumok – ezzel háláljátok meg nekünk, hogy vagytok.

## 2. jelenet

*Az új helyszín egy rendelő. Az idegen maszkot, gumikesztyűt és fehér köpenyt vesz magára, egy fejről és nyaki részről készült röntgenképet nézeget a fény felé tartva, amikor az anya besétál.*

ANYA: Jó napot, doktor úr!

IDEGEN: Kívánok, asszonyom, kérem, foglaljon helyet.

ANYA: Mit szól ehhez? Elkezdtek hullani az emberek itthon is. A mi bajunk meg már senkit se érdekel, igaz? *(nevet, majd köhögni kezd)*

IDEGEN: Dehogyan, most kell csak odafigyelni igazán. Tetszik tudni, milyen sokan visszaélnék a helyzettel.

ANYA *(rekedten)*: Jaj, ne is mondja, hallgatom az operatív törzsben, hogy bekopognak a csalók, és erőltetik az álteszteket. Meg a mindenféle kézmosókat, biztos látja maga is a Teleshopban, százszorosan áron árulják!

IDEGEN: Észnél kell lenni bizony. *(gúnyosan)* Most már legalább a katonák is kint vannak az utcákon, és mindenki biztonságban érezheti magát.

ANYA: Az biztos, doktor úr, hiszen azt mondják, háborúban vagyunk.

IDEGEN: De van-e, aki a nénire figyeljen?

ANYA: Ott van nekem az én kisfiam. Nem az a mindenféle elmászkálós fajta, úgyhogy vigyázunk egymásra.

IDEGEN: Az jó, ha van kire támaszkodni.

ANYA: Hát tudja, nekem nincs is másom, csak a gyermekem. Na, de ne kíméljen, elfe-csegem itt a drága idejét...

IDEGEN: Mint már tudja, a szövetminta-vizsgálat eredménye pozitív, a hangszalagok felett megjelent daganat, ami a rekedtséget és a köhögési ingert is okozza, rossz-indulatú.

ANYA: Értem én, de megmondaná, mi a fészkes fenéért vert meg az Isten engem ezzel?

IDEGEN: Asszonyom, megértem a zaklatottságát... Igazság szerint a tumoros megbete-gedések közt nem számít gyakorinak a gégerák, és elsősorban a férfiakat érinti, az ön esetében az erős dohányzás lehetett a fő előidéző ok, de az alkohol is rásegít-hetett. És sajnos a gégerák kezdetben teljesen tünetmentes, épp ezért...

ANYA: Igen, igen, de azt mondja inkább, mit tegyek! Túlélem, vagy mégis mi lesz?

IDEGEN: Először is nagyon remélem, hogy most már nem tetszik rágyújtani. Ha eddig nem történt volna meg, azonnal függessze fel a dohányzást, egyszerűen nincs más választása!

ANYA: Jó, maga könnyen beszél, negyven év után mégis hogy hagyná el? Megnézném én azt.

IDEGEN: Higgye el, ez lesz most a legkisebb gond, muszáj letenni!

ANYA (*indulatosan*): Na, azért csak ne tessék parancsolgatni nekem, nem vagyunk olyan viszonyban. (*köhögni kezd, majd rekedten*) Ennyi érzékenységet neveltek ma-gukba az egyetemen? Haldokló öregemberekkel így kell beszélni?

IDEGEN: Asszonyom, bocsásson meg, de szerencsére nem haldoklik. Ugyanakkor a sugárterápia helyett a sebészi beavatkozás látszik helyénvalónak, és figyelnie kell magára.

ANYA: Hát ki kell vágni belőlem? Jaj, Istenem, hogy teheted ezt!?

IDEGEN: Szeretném, ha tudná, hogy a szén-dioxid lézeres technikával a műtéti pontos-ság sokat javult az elmúlt években, így nem kell aggódnia, biztosan rendbejön. Ugyanakkor várhatóan teljes gégeeltávolításra lesz szükség, így a szervi funkciók jelentősen sérülnek.

ANYA: Ez mégis mit jelent?

IDEGEN: A beavatkozás után egy műgégét kell használnia a beszédképzéshez. (*mutatja*) Ez egy elektromos szerkezet, amit a nyakra került nyíláshoz érintenek a kommu-nikáció érdekében.

ANYA: Micsoda? Úgy érti, azt a lófaszt kell majd mindig a nyakamhoz nyomkodni?

IDEGEN: Ez elsőre ijesztőnek hangozhat, de teljes értékű életet lehet élni vele...

ANYA: Teljes értékű életet? (*köhögni kezd, aztán krákogva*) Egy lyukkal a nyakamon!?

IDEGEN: Igen, valóban lesz egy kanül elhelyezésére alkalmas sztóma a nyakán, a lég-cső kivarrása a nyakra végleges, a légzést is ez biztosítja, és nem fogja akadályozni semmiben. A táplálás a sebgyógyulás után ismét a szájon át történhet majd.

ANYA: A sebgyógyulás után? Na, idefigyeljen, ha azt mondja, ez az egy megoldás van, én elfogadom, de ne várja tőlem, hogy jó képet vágjak a dologhoz, és nincs nekem pénzem, hogy borítékokat dugdossak a zsebébe, ezt jó, hogyha már most leszö-gezzük. Inkább akkor hagyjuk is az egészet.

IDEGEN: Asszonyom, ezt a műtőorvosával kellene tisztázni, aki az anyagi helyzete fényében minden bizonnal megértéssel lesz ön felé. Ugyanakkor egy pszichológussal szintén érdemes lenne mielőbb felvenni a kapcsolatot.

ANYA *(rekedten)*: Hát úgy látja, hogy megbolondultam, vagy mi?

IDEGEN: Bár ez Európának ezen a felén sajnos még kevésbé magától értetődő, de az orvostudomány ma már igyekszik az embert egészsként tekinteni. A lelki egészség épp olyan fontos, mint a fizikai kondíció. Egy ilyen műtét pszichésen is megterhelő lehet, különösen a következményeket figyelembe véve... Ezért már a betegségnek ebben a fázisában érdemes lenne elindítani a terápiát.

ANYA: Hát ha így szokták, így szokták, nem tudok mit csinálni. De ugye nem fog ez nekünk sokba kerülni? A fiam is munka nélkül van otthon, tudja, milyen nehéz most, és még ez is...

IDEGEN: Természetesen beutalóval nem kell fizetnie, fel is hívom a kollégát, hogy külön figyelemmel legyen az ön irányába, a részleteket pedig majd egyeztetik.

ANYA: Jaj, hát, a fiam az agybajosok közt volt sokáig, és tudom én, hogy fontos munka ez, ne értsen félre, csak meglepett a dolog, de nagyon köszönöm, doktor úr.

IDEGEN: Igazán szívesen, és ezt vigye magával, kérem. *(átadja a papírt, kezét nyújt)*

ANYA: Ne haragudjon, maga megérti biztosan...

IDEGEN: Megértem, hát persze. Nyugodjon meg, rendben lesz. Minden jól!

ANYA: Isten áldja! *(kimegy)*

IDEGEN *(előre lépve, a közönségnek)*: A gégemetszett páciensekkel folytatott konzultációk során a doktorok és az ápolók rájöttek, hogy azok elég zárkóztak, a problémákat nem akarják vagy nem is tudják megfogalmazni. A legtöbbször rendszeresen nagy mennyiségű alkoholt fogyasztottak már a betegség előtt, ez arra enged következtetni, hogy feszültségeik oldására, feldolgozatlan lelki folyamatok leplezése érdekében igyekeztek elérni a megváltozott tudatállapotot. Ma már tudható, hogy a stresszhelyzetek, az életvitelbeli problémák igen nagy szerepet játszanak a betegség létrejöttében. Az orvostudomány is úgy látja, hogy a lelki étellel történő foglalkozás jogosságának elfogadása esélyt jelenthet a problémák hosszú távú kezelésében, a feloldozás érzésével szolgál. Kérdés, hogy mennyi értelme van egy olyan faj tagjai esetén a pszichés kondíció karbantartásával foglalkozni, amely hamarosan le kell, hogy mondjon az ökoszisztémán belül elfoglalt csúcsragadozói szerepről. Kénytelenek vagyunk belátni az alkalmatlanságát, és ezzel a kudarcral úgysem lesz képes megbirkózni. De a teljes kiiktatásra természetesen csak végső esetben kerül sor.

### 3. jelenet

*A helyszín a panellakás, a fiú ingerülten mászkál jobbra-balra, majd leül a laptopja elé, kattintgat, csóválja a fejét, elkezd pornót nézni, épp belelendülne a dolgokba, amikor megjelenik a szoba egy árnyékos sarkában az idegen.*

FIÚ: Te jó ég! Mi a faszom ez!? *(felpattan, kirohanna, de megmerevedik mozgás közben)*

IDEGEN: Légy üdvözölve, földi helytartó. Elnézést, hogy onanizációd kezdeti fázisában zavartalak meg, de a felfokozott figyelemszint ideális belépési pontnak bizonyult. Azért vagyok itt, hogy segítsék felidézni a kódot, aminek a kibontakoztatá-

sával évtizedek óta késlekedsz. Ebből világosan láthatod, hogy nem szeretnék ár-tani, a közös érdekünk vezérel, úgyhogy maradj nyugton. *(rövid csend)* Látom, megértetted, úgyhogy most újra mozoghatsz!

FIÚ: Ugye, megint csak képzelődöm? *(dörzsölni kezdi a szemét)* Nem, ez nem lehet, biz-tosan álmodok, ez a magyarázat. *(gyógyszerért nyúl)* Már megint egy zöld...

IDEGEN: Nem képzelődsz, és felesleges tovább nyomni magadba azokat, nem fognak segíteni. Eddig is csak tompítottak, gátolva ezzel a kód kibomlását. Ideje végre változtatnod az életeden!

FIÚ: Mégis hogy kerülsz ide megint, miért nem tudlak kiverni a fejemből?

IDEGEN: Bárhol megjelenhetek, nanoszkopikus szondákkal van tele a bolygók lég-köre, amelyek hiánytalanul közvetítik az információt, és képesek a csillagközi ug-rásra anélkül is, hogy a Tejút magjában található fekete lyuk közelébe férköznének.

FIÚ: Ha ez csak egy álom, akkor ez majd segít... *(beleöklözik a falba)* A rohadt...

IDEGEN: Hát nehéz veletek szót érteni a saját nyelveteken...

FIÚ: Tényleg itt vagy, és nem csak áltatom magam, igaz? Akkor nem vagyok őrült. Téged látalak, amikor...

IDEGEN: Az úrhajón nem, az nem én voltam, de tudod milyen ez, olyanok vagytok nekünk ti is, mint nektek a kínaiak, ahogy mondani szoktátok. Persze pontosabb lenne egy másik faj egyedeit említeni. Mint mondjuk a legyek, idegesítők és egy-formák. Szóval ezen a kérdésen nem sértődök meg, ne aggódj. Nálunk már egyéb-ként sincs akkora jelentősége az individualista öntetszelgésnek, amiben ti már jó ideje tapicskoltok. Egy hálózat részeként tekintünk a faj egyedeire, és a leágazá-sokra is.

FIÚ: Nem sokra emlékszem egyébként. A pszichiátrián keményen megdolgoztak. Iga-zából még most sem tudom, hogy épp magammal beszélek-e, vagy tényleg itt vagy.

IDEGEN: Igen, azt látom.

FIÚ: Nem hívhatom be anyát? *(hangosabban az ajtó felé)* Anya!?

IDEGEN: Ne!

FIÚ: Biztosan megnyugszik, ha látja, hogy nem vagyok zakkant.

IDEGEN: Nem, felejtsd el, nem beszélhetsz neki rólam.

ANYA *(benyitva)*: Igen, mi a baj, kisfiam?

FIÚ *(elállja az útját)*: Semmi, semmi, csak nem találtam a kézkrémet. Azt hittem, kivit-ted, de már megvan.

ANYA: Jaj, hát akkor nem is zavarok...

FIÚ: Köszí, köszí azért! *(bezárja az ajtót)* Jó-jó, látod, tudom kezelni a helyzetet, de azért jó lenne elmondani. Megnyugodhatna végre, hogy nem egy hülye gyereket nevelt. Tudod, én mindig is éreztem, tudtam, hogy dolgom van, hogy meg kell mentenem a Földet, tudtam, de ezek a szemetek mindent megtettek, hogy kiirtsák a fejemből.

IDEGEN: Nem is a jó végén fogtad meg a dolgokat. Hasonló félrecsúszások történtek a másik 10 ezer helytartóval, vagyis majdnem minddel. Lenyűgöző, hogy az elmúlt évszázad történelmi eseményei milyen visszahúzóórást idéztek elő. Az újabb ge-neráció helytartói közül Greta Thunberg volt az egyetlen, aki megfelelő hatásfo-kon kezdte el kibontakoztatni a kódot.

FIÚ: Mi, azt mondod, hogy ő is a ti megbízásotokra dolgozik?

IDEGEN: A megbízásunkra? Végül is fogalmazhatsz így, egy leágazás részei vagytok. De mivel ti elfecséreltétek az elmúlt évtizedeket, egyedül nem jut valami sokra.

FIÚ: És mi a helyzet Soros Györggyel, tényleg kapcsolatban van veletek, vagy ez csak konteózás?

IDEGEN: Erről nincs felhatalmazásom nyilatkozni, egyébként is messzire vezetne.

FIÚ: De mégis hol rontottam el? Szelektíven gyűjtöm a szemetet, nem eszek húst, és csak tömegközlekedéssel jövök-megyek. Hát mit tehetnék még? A magam szintjén ennyire futja.

IDEGEN: A magad szintjén? Még hogy a magad szintjén... Felesleges tovább erőlködni. Ezekkel a gyermeteg, öntetszelgő gesztusokkal már nem lehet hatást elérni. Ezt az esélyt elvesztettétek, most már nem oldható fel a helyzet a beavatkozásunk nélkül.

FIÚ: De hát én tényleg mindent megtettem, a legtöbbet feleennyit sem vállalnak...

IDEGEN: Helytartóként a ti feladatotok lett volna a kód elterjesztése, és a vírusszerűen szétáradó aktivitással még jelentősen csökkenthetnétek volna az emberi faj burjánzásával előállt károkat.

FIÚ: Egyáltalán miért érdekes nektek, hogy mi történik itt? Hatással vagyunk a kozmikus történésekre, a bolygókra, vagy mi? Félték ettől a pusztítástól, amit mi emberek végzünk?

IDEGEN (*felnevet*): Ez egy légypiszoknyi bolygó, semmit sem jelent!

FIÚ: De hát olvastam, hogy a Hirosimára és Nagaszakira ledobott atombombák hatására élénkült meg a kozmikus figyelem irántunk, azóta sokkal több az ufómegfigyelés.

IDEGEN: Ugyan, nem vagytok hatással ti semmire, ami a légkörön túl van. Kevés tőletek érdektelenebb dolgot találni az univerzumban, de persze nem tagadhatom meg a dolgok egyenlőségének elvét, úgyhogy maradjunk annál, hogy csak annyira van hatásotok a Naprendszeren kívüli eseményekre, mint a szemedbe fújó pornak vagy egy hajszálnak az ebédedben.

FIÚ: Akkor meg miről szól ez az egész, miért kerestél fel, hogy tehetnék többet?

IDEGEN: A bolygó funkciója az elődeink célkitűzése szerint az, hogy a mi fajunk fennmaradását szolgálja, lehetővé téve az ökoszisztémákban zajló események megfigyelését, a tanulságok átsajátítását, a genetikai frissítést.

FIÚ: Ezzel azt akarod mondani, hogy eleve ti teremtettétek a földi életet?

IDEGEN: Bizonyos pontokon elindítottunk folyamatokat, előidézünk mutációkat, pontosabban az elődeink. De az emberi ágensek egy része lassan a jóslhatóságot és a vizsgálatokat gátló tényezővé vált.

FIÚ: Ha ilyen hatalmas erővel rendelkező faj vagytok, mégis mi szükségetek egy bolygón kísérletezni évmilliókon át? Nem tudnátok egyszerűen mesterséges intelligenciával pillanatok alatt lefuttatni ezeket az alternatív lehetőségeket?

IDEGEN: Ki mondta, hogy nem ez történik éppen?

FIÚ: Most komoly, csak egy program részei vagyunk?

IDEGEN (*hűhögős kacagással*): Ugyan már, ugratlak, de a hiedelemvilágaitokkal meg a spekulációitokkal most nem tudunk érdemben foglalkozni, fontosabb dolgokra kell koncentrálnunk.

FIÚ: És mi lenne az?

IDEGEN: Még nem vagy kész rá, hogy szembesítselek azzal, pontosan mit is kell véghez vinned, mert a kód mélyre húzódott vissza benned.

FIÚ: De mégis mit kellene tennem, hogy előcsalogassam?

IDEGEN: A legtöbb, amit tehetsz, hogy megpróbálsz felszabadítani magadban, amit eddig lefojtottál, és többet ne add marokszámra azokat a bogyókat.

FIÚ: De akkor még van esély rá, hogy megmentjük a természetet?

IDEGEN: Nincs olyan, hogy külön természet, külön ember. Egyrészt sosem voltatok függetlenek a környezetetektől, másrészt együtt pusztultok és áramlotok, csak hát kollektív szereptévesztésben vagytok. Az emberekre áterjedő vírusok, a kialakuló járványok a felélési folyamatra érkező válaszreakciók.

FIÚ: Valahogy így láttam eddig is.

IDEGEN: Ettől még ne érezd magad annyira késznek. Fenyegető idegenként kerül elétek az, ami számára ti egyszerű gazdatestek vagytok, semmi több. Sőt, számukra komplexumként érdektelenek vagytok, lényegében csak az RNS-ük sokszorítására képes sejteiteken keresztül léteztek.

FIÚ: Távoli idegenek.

IDEGEN: Fel kell tárulkoznod e radikális másság előtt, meg kell nyitnod magad a katasztrófával előállt helyzetnek, és be kell kapcsolódnod ebbe a gyönyörű rombolásba!

FIÚ: Ez meg mi a fenét jelentsen?

IDEGEN: A menekülés helyett add át magad a rendetlen szépségnek, lakd be ezt a látzólagos haldoklásában is újratermelő világot!

FIÚ: De hogy fér ez össze a világ harmonizálásával?

IDEGEN: Ki beszél itt harmóniáról? A folyamatos változás és a véletlenek sora ural mindent. A helytartók feladata az általános fajközpontúság megkérdőjelezése, és azon erők kiiktatása, akik ennek ellenében dolgoznak.

FIÚ: De honnan tudjam, mi vagy ki ellen harcolunk?

IDEGEN: Először is szabadulj meg a magad köré épített korlátoktól!

FIÚ: Felkutatom és kibontakoztatom a kódot, jelentsen ez bármit is. De kérni akarok valamit...

IDEGEN: A kód kiteljesülését gátló esemény volna, ha beavatkoznék a testi folyamataiba, nem tehetem.

FIÚ: Ha segítesz, én is segítségre leszek bármiben!

IDEGEN: Ami veled történik majd, a te felszabadulásodról szól, maga lesz a jutalom, úgyhogy nem tartozom neked semmivel.

FIÚ: Azért nem lehetne valahogy mégis? Hálás lennék...

IDEGEN: Hála? Azzal most nem sokra megyünk, engeddd inkább feltörni a mélyre száműzött rendetlenséget! És most már folytathatod ott, ahol abbahagytad, mielőtt megzavartalak.

FIÚ: Ja, hát kösz... Tudva, hogy szondák figyelnek közben, nem sok kedvem maradt.

IDEGEN: Pedig egész populációk várják kíváncsian minden ismétlődő mozdulatod... Olyan ez, mint egy tudományos valóságshow, de ez az összes fiziológiai reakciódhoz hozzáférést biztosít. Az embernek egyelőre fogalma sincs, mi az igazi, minden érzékszervet stimulálni képes, a személyesség korlátjaitól megszabadító szórakozás.

#### 4. jelenet

*Helyszín a panellakás, az anya fotelbe süppedve ül a tévé előtt, egyik kezében a távirányító, a másikban cigarettá.*

ANYA: Már megint ezek a tetves migránsok. Ezek hozták ránk a bajt, hogy miért nem képesek megülni a maguk kis barna seggén? *(csend)* Nincs elég bajunk e nélkül is? Még velük is állandóan háborúzzunk. Hát ilyet... *(dühösen kikapcsolja a tévét, kezébe*

*veszi a telefont*) Jó napot kívánok! Csak azért telefonálok, hogy akkor tetszik-e tudni fogadni így a műtét előtt?

IDEGEN *(a színpad előterében)*: Az előírások fényében már nem fogadhatunk személyesen beteget, esetleg Skype-on vagy Messenger-beszélgetés formájában megfelelne önnek?

ANYA: Micsoda? Szájon? Meszendzsem? Nincs nekem olyanom, kérem szépen, ne tessék haragudni, de öreg vagyok az ilyenekhez. Tessék már fogadni rendesen, ha megoldható, nagyon sokat jelentene! Nem találkozok én már senkivel, csak a fiammal, tessék elhinni.

IDEGEN: De hát éppen az ön egészsége miatt lenne fontos az óvatosság.

ANYA: Nem kell ám értem aggódni, na, meghálálom a kedvességét!

IDEGEN: Hát, nem is tudom...

ANYA: Még most, amíg rendesen tudok beszélni *(mesterkéltén krákogni, majd köhögni kezd)*, most kéne találkozoznunk, aztán nem lesz alkalmam így formálni a szavakat, tetszik tudni...

IDEGEN: Rendben asszonyom, tekintettel a helyzetére, kivételt teszek. Kérem, fáradjon be a rendelőbe a beutalóval.

ANYA: Tudna olyan hipnóvizit is csinálni esetleg? Nagyon nehezen bírom felidézni a régi dolgokat, és hát nagy segítség volna azelőtt, hogy elvennék a hangomat.

*Belép a fiú, az anyja csendre inti, mielőtt megszólalna. A fiú lerakja a felmosót, elindul kezét törölni.*

IDEGEN: Tudok, igen, de ennek lehetőségét tegyük függővé attól, hogyan alakul a beszélgetés, rendben? Meglátjuk, valóban szükség van-e regresszióra.

ANYA: Köszönöm szépen, akkor holnap találkozunk!

IDEGEN: Viszonthallásra!

ANYA: Szép napot, doktor úr!

FIÚ: Na, mi a helyzet?

ANYA: Már megint nincs rajtad se maszk, se kesztyű, az a helyzet!

FIÚ: De már mosom is kezem-lábam, ne aggódj már!

ANYA: A pszichológussal beszéltem.

FIÚ: Minek?

ANYA: Minek, minek? Neked is segítettek, nem?

FIÚ: Nekem? Azt a segítséget nem köszönnéd meg, amit én a pszichiátrián kaptam, de a pszichológus legalább nem a gyógyszerekre hárítja a felelősséget. Azok a rohadt szemetek bezzeg...

ANYA: Na, ne idegesítsd már magad!

FIÚ: Eldöntöttem, hogy nem szedem tovább ezeket, most már tudom, hogy többet ártott, mint használt...

ANYA: Miket beszélsz?

FIÚ: Mindent lelassított bennem, visszafogott, azóta már ki tudja, hol tartanék. Lehet, hogy ez az egész helyzet tényleg rajtunk múlt, és én is tehettem volna a magamét, de ezek nem hagytak cselekedni. Félresöpörtek bennünket, akik igazán tehetnének a világért. Ez az ország meg aztán a pöcegödör közepe most már. Az előbb szavazták meg a felhatalmazási törvényt, temethetjük a demokráciát.

ANYA: Meg vagy te zavarodva, fiam!?

FIÚ: Most kezdem csak tisztán látni a dolgokat. Ilyen ez, ahelyett, hogy a magamfajták kezükbe vennék az irányítást, örültek döntenek mindentről. Meg is van az eredménye.

ANYA: Szerintem pihenned kéne, nem tesz jót ez az állandó bezártság.

FIÚ: Milyen bezártság? Épp most jöttem haza.

ANYA: De hát itt takarítottál a lépcsőházban, meg a szomszéd tömbben, nem? Az nem nagy kimozdulás, még fény se érte az arcod, pedig milyen szépen süt a Nap.

FIÚ: Nem érdekel engem, attól nem lesz beljebb semmi, hogy teszek két kört a tömbök körül. Csak újabb kitérők, időpazarlás.

ANYA: Ebben a szép időben? De hát akkor mégis minek van értelme?

FIÚ: Azt még nem tudom, de rá fogok jönni.

ANYA: Mondjuk annak, hogy szépen beszélj anyáddal, amíg még lehet, nem? *(csúnyán köhögni kezd)*

FIÚ: De hát nem lesz semmi baj. Azt mondta a doktor, igaz?

ANYA *(rekedten)*: Az nem elég baj, hogy elveszik tőlem, amit most hallasz?

FIÚ: Mennyivel őszintébb volna mindig csak hallgatni.

ANYA: Most miért csinálod ezt?

FIÚ: Mégis mi értelme ennek az egész színjátéknak, ha úgysem mondjuk ki, amire gondolunk?

ANYA: De nagy gondolkodó lettél. *(nevet)* Nem magyaráznád el rendesen, hogy én is megértsem?

FIÚ: Szerinted mire gondolok?

ANYA: Ne hozd elő ezt, kérlek, legalább legyél tekintettel...

FIÚ: Mindig van valami kifogás. Mintha nem érdemelném meg, hogy tudjam.

ANYA *(komoran)*: Miért nem elégszel meg velem, fiam?

FIÚ: Nézz rám, itt vagyok negyvenévesen, egy szaros panel zárószintjén élek veled, mindenki hülyének néz, mert összevissza pletykálsz, egy barátom se maradt... Ha legalább lenne egy minta vagy valami viszonyítási pont, ha rossz is, de érted...

ANYA: Ne mondj már ilyeneket... *(köhög)*

FIÚ: Köhögj, azt bezzeg tudsz, köhögni, ahelyett, hogy beszélnél értelmesen. Szégyen ez a hely, ez az élet. Te mégis mit gondolsz, nekem erre volt szükségem?

ANYA *(keservesen sírni kezd)*: Istenem, fiam, fiam, hagyd már abba, kérlek, hagyd abba! *(az asztalt csapkodja, majd ráborul)*

FIÚ *(odamegy, és karon ragadja)*: Anyukám, ne sajnáltsd már magad, inkább lennél már egyszer őszinte végre, ha már folyton az Istent emlegeted!

ANYA *(lassan felkelve)*: Eressz már el! Hát legyen, ha ennyire tudni akarod, elmondom, nem érdekel most már, elmondom.

FIÚ: Mondd akkor!

ANYA: De nem úgy van a dolog, ahogyan gondolod, minden egészen másképp van.

FIÚ: Nyögd már ki!

ANYA: Nem tudom, hogy ki az apád, halvány lila fogalmam sincs, ez a helyzet!

FIÚ: Ez meg mit jelentsen?

ANYA: Mégis mit hittél, miért nem tudok neked képeket mutatni? Miért nem mondok semmit?

FIÚ: Hát, nem tudom... Azt hittem, mindent eltüntettél, mert meggyűlölted.

ANYA: Magamat, fiam, magamat gyűlöltem meg, hogy ezt sikerült, ennyit. Hogy itt toporgunk negyven év után is. Mert visszatartottalak...

FIÚ: Nem erről van szó, de mégis mi az, hogy nem tudod, ki?

ANYA: Fiam, nagyanyádék nagyon szegények voltak, és én ki akartam kerülni abból a nyomorból, nem voltam elég óvatos, elmentem a városra, és nem volt, aki úgy vigyázzon rám, mint én rád, mindenféle dolgokba belevittek.

FIÚ: Mégis mibe?

ANYA: Sokféle férfival összehozott a sors, és nem mindig voltam beszámítható, rossz társaságba keveredtem, nem úgy alakultak a dolgok.

FIÚ: Te most azt mondod, hogy...

ANYA: Legyen már elég mára, ne feszegessük ezt.

FIÚ: Mármin te komolyan...

ANYA: Fiam, annyira megbántam az egészet, hidd el, nagyon szégyellem magam. De most könnyebb, hogy elmondtam legalább, csak kérek, ne gyűlölj és ne szenvedtess tovább!

FIÚ: Mégis miért kellett megtartanod ezek után, miért nem vetettél el?

ANYA: Amikor kiderült, nagyanyádhoz mentem, és rábíztam magam, akkoriban nem igazán voltam képes átlátni a helyzetem.

FIÚ: Szóval egy besikerült zabigyerek vagyok, hát, mindjárt elhányom magam...

ANYA: Ne mondj ilyet, nekem te vagy a legfontosabb!

FIÚ: Az, és ezt pont ma kellett megtudnom, ennyi könnyörgés után.

ANYA: Annyira sajnálom, fiam, de így lettél nekem te, ezzel az egész borzalommal, ami volt, és ez a legfontosabb, hogy vagy. Megváltoztattad az életem! És nagy dolgok várnak még rád.

FIÚ: Nagy dolgok, az, hát, egy rohadt nagy szarás, az hiányzik nekem, igazad is van. Jaj, hát most iszonyatosan bebasznék, de nem akarok másnaposan ébredni az autokreténista rendszer első napján.

ANYA: Ne politizálj már, abból csak a baj van. Gyere, akad egy kis dugipálinkám, igyunk egy kupicával. *(már veszi is elő)* Na, ne kéreisd magad!

FIÚ: Hát igyunk akkor, legalább lefertőtleníti a torkunkat.

ANYA: Én a kezemet is ezzel lögybölöm le mindig, mikor hazaérek. Igyunk a miniszterelnökünkre, hogy tartsa meg nekünk erőben, egészségben az úr, és védelmezzon bennünket minden rossztól!

FIÚ: Nem hiszem el, hogy te tényleg benyeled ezt a maszlagot... Szétlopiják az országot, a csillagokat is lehazudják az égről!

ANYA: Ne mondd már. Mégis ki csinálná ezt jobban? Azok is loptak, ezek legalább megvédenek bennünket az idegenektől!

FIÚ: Ja, hogyne, idegen erők, az... Legalább a Soros tényleg áldoz a vagyonából hasznos célokra, nem stadionok tenyésznek az agya helyén.

ANYA: Nem, mi? Az csak telepíti át a migránsokat, adja nekik a csomó pénzt, hogy jöjjenek ide a nyakunkra.

FIÚ: Most ad egymillió eurót Budapest megsegítésére a vírushelyzet miatt, ő is itt született, és benne legalább van felelősségérzet a szülőhazája iránt.

ANYA: Azt, persze, ravasz egy alak ez, a gonosz árnyékbirodalmat építi, ki tudja, mit akar, lefizet az mindenkit, csak tüntessenek összevissza. Könnyű neki a dollármilliárdjaival. De ne politizáljunk, mert csak megint összeveszel velem!

FIÚ: Ó, anyám, mit tudsz te a könnyűségről... *(itt megmerevednek)*

IDEGEN (*a színpad előterében, a közönségnek*): A szexualitás tabuit a 20. század közepén még meglehetősen szigorúan kezelték Magyarországon is (*odamegy a nőhöz, és előránt egy fémpálcát, azzal mutatja*), a szoknyák térdig vagy térd alá értek, a házasság előtti nemi élet nők esetén megbélyegzéssel járt, és a szocializmus térnyerésével csak tovább erősödött a képmutató szemérmesség. A prostitúciót üzletszerű kéjelgésként bűncselekménynek minősítették, ha valakit rajtakaptak, akár egy évig terjedő szabadságvesztéssel is büntethették. De aki a normáktól akárcsak öltözködésében is eltért, a társadalmi megvetés tárgyává, pletykák áldozatává vált. (*be-mozdítja a nőt, aki elkezd erotikusan mozogni*) Ugyanakkor a 70-es évekre a nemi életre nevelés bekerült az érintőlegesen oktatandó iskolai témakörök közé, és a magazinok, filmek is egyre inkább láthatóvá tették a meztelen női testet. Micsoda fellelegzés volt! Az ifjúsági szubkultúrákról, galeriáról elterjedt híresztelések ekkorra már rendesen borzolták a korabeli konzervatív közvéleményt. A kisebb-nagyobb települések rendezetlen közösségeiből kiszakadt lányok rendszerint a jobb életkörülmények reményében kezdtek bele a szexiparba, megváltást vártak tőle. A kuncaftok büntethetősége, kilétük kérdése viszont soha nem merült fel. (*a fiúnál motorikus kézmozgást indít be*)

A pornóipar számára sem különösebben érdekes, kik ülnek a monitorok előtt, csak a számok számítanak. Számok, túl a nullákon és egyeseken. Az utóbbi hetekben bevezetett intézkedések eredményeként előállt életmódváltás remekül kimutatható a világ legnagyobb pornóoldalának statisztikai alapján. Orbán Viktor két nappal a nemzeti ünnep előtt jelentette be, hogy a rendkívüli helyzet miatt többek közt az iskolák is bezárnak, a lakosság a március 15-tel berekesztett hétvégét még igyekezett közösségre kihasználni, de aztán eljöttek az otthon tanulás, úgynevezett home office-os hétköznapok. Mindenki a kishalálba menekült, és keddre a magyarok 8,9%-os forgalomművekedést produkáltak az átlaghoz képest a PornHubon, de a többi hasonló felület is korrekt profitot hozott. Ez persze még sehol sincs az olaszok eredményéhez képest, akik már március 11-én 57%-os emelkedést értek el. Az eredményhez ezúton is gratulálunk nekik! Az előző évben világszinten 42 milliárd látogatást regisztráltak a világszerte vezető pornóoldalon, de 2020-ban az új koronavírusnak köszönhetően, amely közben pornókeresőszóként is rendkívül népszerű lett, minden eddigi felülmúló rekord születik.

## 5. jelenet

*A helyszín pszichológusi rendelő. Az idegen sportzakót, maszkot és hipszter szemüveget vesz magára, előkap egy könyvet, keresztbe veti a lábát és olvas.*

IDEGEN: Kezét csókolom, asszonyom!

ANYA: Üdvözlöm, nagyon köszönöm, hogy még így is fogadott.

IDEGEN: Igazán nincs mit. Tessék helyet foglalni!

ANYA: Ez igazán nagy dolog, tudom én, hogy már nem lehet elérni senkit sem. Tetszik tudni, eléggé zavarban is vagyok. Meglepett, hogy iderendelt a doktor úr magához. (*odaadja a papírokat*)

IDEGEN: De hát ön kérte, hogy személyesen találkozzunk.

ANYA: Jaj, nem magára, a rendes doktorra gondoltam, na, mármint érti... De ha már így alakult, köszönöm, hogy fogadott.

IDEGEN: Ne érezze magát zavarban! Manapság sokan csak a lelki egészségük megtartása érdekében keresnek fel pszichológust, és egy ilyen súlyos betegség esetén különösen fontos számot vetni a saját félelmeinkkel, bizonytalanságainkkal, ebben igyekszem segítségére lenni.

ANYA: Igen, gondolkoztam is ezen, csak tudja, nálunk nem volt ez ilyen nyíltan kezelve soha. Mármint mi még nem ehhez szoktunk, hogy csak így kibeszéljük a dolgainkat idegenek előtt. Apám jól a szánkra is csapott volna. *(nevet)* De az még egy másik világ volt.

IDEGEN: Nem kell aggódnia, természetesen kettőnk közt marad, amit megoszt velem a terápia folyamán. A titoktartás szigorú alapelvünk.

ANYA: El is várom, jaj, de hát, most eszembe jut, milyen csúnya dolgokat láttam már a diliházban, nem csoda, ha ezeket nem verik nagy dobra maguknál.

IDEGEN: Mármint úgy érti, kezelték korábban pszichiátrián? *(elkezdi nézegetni a papírjait)* Nem látom nyomát a kórtörténetben.

ANYA: Nem engem, hanem a fiamat. Mindenféle tévképzetek miatt. Azt gondolta, elrabolták, és megszállottan hajtogatta, hogy meg kell váltania a világot, folyamatosan ment volna, de azt sem tudta, hova. Jaj, de máris miket elfecsegek itt. *(köhög)*

IDEGEN: Ne aggódjon, kérem, bennem bátran megbízhat, higgye el. Bármit elmondhat, ami nyomasztja, azért vagyok, hogy segítségére legyek. Van egyébként kivel megosztani a gondjait a hétköznapiakban? A fiával jó a kapcsolata?

ANYA: Okos gyermek, de hát nem tagadom, nehéz élete volt, elég zárkózott lett, nemcsak velem, másnak se nyílik meg. Mindig is így volt, tudja, apa nélkül nőtt fel.

IDEGEN: Akkor egyedül nevelte, nehéz lehetett önnek is. Ha jól vettem ki a szavaiból, akkor az ön apja szigorú férfi lehetett. Hogyan befolyásolta ez a minta a nevelésben?

ANYA *(rekedten)*: Az apám!? *(köhögni kezd)* Egy állat volt, hogy az Isten verte volna meg! Ma tán a börtönben végezné. De végül úgylis oda került, ahova való, és már ott ég az idők végezetéig.

IDEGEN: Nem értették meg egymást? Esetleg közvetlenül is ártott önnek, vagy valakinek, akit szeretett?

ANYA: Erről nem akarok beszélni, kérem, ne erőltesse!

IDEGEN: Természetesen, semmit nem siettetek. De mondja, a betegségével kapcsolatban milyen érzései vannak? Mire gondolt, amikor kiderült, hogy gégerákos?

ANYA: Mintha egy sötét, kiszáradt kútba borítottak volna. Nagyon ijesztő, hogy többé nem szólalhatok meg a megszokott hangomon. Szédülés fog el, amikor arra gondolok, hogy majd egy gépi valamit kell a lyukas nyakamhoz emelni, hogy szóljon helyettem. Ráadásul most ez a bezártság is, meg a vírusveszély, jaj, hát hogy lesz ez így? Mi van, ha megfertőz valaki a kórházban?

IDEGEN: Azt gondolom, annak örülni kell, hogy ilyen hamar kapott időpontot, keveseknek adatik meg, túlesik a nehezen, s kezdheti újjáépíteni az életét, ez egy lehetőség is.

ANYA: És ha úgy elszabadul a helyzet, hogy senkit nem érdekelnek majd az öregek? Ha mi leszünk a beáldozhatók?

IDEGEN: Persze nem egyhamar ül el a vészhelyzet, s az egészségügy csak egyre leterheltebb lesz, de a rendelkezések jó része épp az idősek épségét szolgálja, és biztos vagyunk benne, hogy a későbbiekben is marad ez a humánus vezérelv. A fiára is számíthat a felépülés során, igaz?

ANYA: Igen, ő ott lesz nekem, tudja, együtt élünk. Magának van gyereke? Nem szabad sajnálni a ráfordított időt, meghálálja az. Most ő végzi a munkát is, takarít helyettem. Legalább leköti magát.

IDEGEN: Vannak konfliktusaik?

ANYA: Tudja, évtizedek óta hordoztam magamban azt a terhet...

IDEGEN: Milyen terhet?

ANYA: Hogy nem tudom, ki az apja. Csak nemrég jutottam el oda, hogy ezt nem tarogathatom tovább. Már azt éreztem, beleőrülök, hogy folyton ezzel nyaggat.

IDEGEN: Mégis mi az oka, hogy nem tudja azonosítani az apa személyét?

ANYA: Hát nem volt éppen a legrendezettebb időszakom, amikor kiderült, hogy...

IDEGEN: Úgy érti, több férfival is létesített szexuális aktust akkoriban?

ANYA: Az egy más világ volt, és én nagy tervekkel jöttem a városba. Szerettem volna szép ruhákat, nyugodt életet, hogy minden meglegyen, ami addig hiányzott. Úgy alakult, hogy jött ez a lehetőség, egy férfi a szárnyai alá vett, és hát összehozott olyanokkal, akik...

IDEGEN: Akik anyagilag segítették?

ANYA: Akik segítettek bizonyos dolgokért cserébe. Nem vagyok én erre büszke, higgye el.

IDEGEN: És hogy reagált a fia, mikor mindezt elmondta?

ANYA: Nem is tudom, meglepődött, de nem esett nekem egyáltalán. Ez is valami. Sőt, ittunk rá egy pálinkát, szóval megbékélt az ő lelke is, azt hiszem. Már engem sem kínoz ez a dolog annyira. Meg azért neki nem részleteztem így.

IDEGEN: Lelki kötődés is kialakult ön és a partnerei között?

ANYA: Voltak visszatérő vendégek, de a komoly kötődést mindig is kerültem. Valahogy igyekeztem olyan szintre hozni az agyam, hogy ez fel se merüljön.

IDEGEN: Alkohol vagy más dolgok segítségével?

ANYA: Főleg alkohol.

IDEGEN: Ma is vannak gondjai az alkohollal?

ANYA: Gondjaim? Inkább a szövetségesem lett a gondokkal szemközt, valahogy aludni kell.

IDEGEN: Meg ott a cigaretta is.

ANYA: Igen, de most mit csináljak. Már maga is kezdi az okoskodást?

IDEGEN: Az a fontos, hogy szembenézzen a ténnyel, a betegsége részben ezek következménye, ugyanakkor az önhibáztatás nem jó stratégia. Azzal tehet a legtöbbet, ha leszámol velük, ez egy újabb eszköz a továbblépéshez, a régi sebek begyógyításához. Tény, hogy egy ekkora változás hatással van a betegek énképére, de folyamatosan segítem majd, ezzel számolhat.

ANYA: Nincs nekem büntudatom. A fiamat sajnálom azért persze, tudja, már csak ő van nekem. Sosem szerettem mást. Azért akarom ezt a hipnózis dolgot, mert hátha ez segít rendet tenni a fejemben, s akkor neki is többet mondhatok. Ha mégis rosszul alakul ez a műtét, ne úgy menjek már el...

IDEGEN: Nem hiszem, hogy a műtét miatt aggódnia kéne, de készültem erre a felvetésre a telefonbeszélgetésünk után. Akkor még nem volt hipnotizálva, ha jól értem...

ANYA: Nem még, csak, tudja, olvastam ezt-azt. *(köhög, aztán rekedten)* És nagyon érdekesekeket írtak róla a *Blikk*-ben vagy hol, ezért is gondoltam.

IDEGEN: Akkor először is szeretnék mondani néhány szót a technikáról. Fontos tisztázni, hogy ebben nincs semmi mágia, és nem is egy idegen érzésre kell számítani, kicsit hasonlót él át az ember ébredéskor is, ezt a különös lebegést. A közhiedelemmel ellentétben nem lehet olyanra rávenni senkit, amire amúgy ne lenne képes.

ANYA: És mi van, ha aztán úgy maradok, mint egy hulla?

IDEGEN: Asszonyom, nyugodt lehet, akkor is fel fog ébredni, ha én közben szívrohamot kapok. *(nevet)*

ANYA *(mosolyogva)*: Azért csak ne most tessék szívrohamot kapni!

IDEGEN *(még nyugtatóbb hangon)*: A hipnózis minden résztvevőtől összpontosítást követel, és a kliens képzelőerejét rendkívül igénybe veszi. Megnyugtatózására mondom, hogy szakember kezében a hipnózis teljesen veszélytelen. Csak engedje hatni a szavaimat, hadd bontakozzanak ki a mondatok, mint egy film, hisz a tudatalatti nyelve a képek áradata. Minél részletesebben képzelem el a célt, annál hamarabb érzi majd a hatást, de semmiképp ne erőlködjön, a gondolkodás eltéríti a figyelmet.

ANYA: Rendben van, akkor kitakarítok a fejemben gyorsan. *(köhécsel)*

IDEGEN: Most ismertem a hipnózis szakaszait, jelenleg az elsőben vagyunk, aminek a célja a közvetlenebb bizalmi kapcsolat megalapozása, a következőben arra kérem majd, hogy rám koncentráljon, s ne hagyja, hogy külső tényezők eltérítsék figyelmét. A harmadik szakaszban elengedi magát, ráhagyatkozik arra, amit mondok. A negyedikben megkapja a megfelelő szuggesztiókat a cél eléréséhez, s ezeket képekké alakítja. Az ötödik szakaszban ezeket elmélyítjük. A hatodik szakaszban pedig visszavezetem önt ebbe az éber állapotba. Van esetleg kérdése?

ANYA: Akkor igazán elő tud hozni olyasmiket is akár, amikre nem emlékszem most?

IDEGEN: Igen, ennek nagy a valószínűsége. Csak az én szavaimra figyeljen. Kezdődhet az előkészítő gyakorlat. Hunyja le a szemét, összpontosítson valamely kellemes fiatalkori emlékre, és részletesen képzelje maga elé a jelenetsort, tegye jelenvalóvá az akkori hangulatot. Néhány perc múlva megkezdjük a hipnózisindukciót. *(csend)*

ANYA *(lassan, szakadozottan)*: Látom, ahogyan játszunk a testvéreimmel a kertünkben, a diófa alatt állunk, és apánk nincs otthon, mert napszámban távol kapott munkát, és anyánk odajön, és megérinti az arcom kedvesen, már este van. Milyen kevésszer mert ilyen szabadon lenni velünk, gondtalanul figyelni bennünket. Csak úgy kacagott felfele az égére, és a tiszta égbolton, mint ezernyi kacsintó szem, felragyogott a Tejút. Ilyenkor tudtuk, hogy figyel ránk a jó Isten, és mertük szeretni egymást.

IDEGEN *(az anya mögé áll, elé szemmagasság felett golyóstollat tart, mozgatja jobbra-balra, és nyugodt hangon mondja)*: Most nyissa ki a szemét. Teljesen nyugodt, egyenletesen lélegzik, minden lélegzetvétellel mélyebbre és mélyebbre süllyed. Összpontosítson a fixációs pontra, semmi nem terelheti el a figyelmét. Csak erre a tollra néz, egyre fáradtabb a szeme, egyre és egyre fáradtabb. *(közben lassan lefelé mozgatja a golyóstollat)* Szemhéja becsukódik, egyre gyakrabban lecsukódik, és most már képtelen nyitva tartani. Lecsukódott a szem, és zárva marad. Nyugodt és ellazult, egyre mélyebbre süllyed ebbe a kellemes állapotba. Mélyebbre és mélyebbre. *(csend)* Most már egészen feloldódott, amit csak mondok, engedelmesen végre fogja hajtani. Minden szavam kiolthatatlanul bevésődik tudatalattijába, és ennek megfelelően fog cselekedni. Nem is tudna mást csinálni, engedelmeskedik. És most lassan visszatér abba az időszakba, a fia fogantatásának idejébe. Már is látja kirajzolódni a képeket.

ANYA: Igen, uh, amikor először látom, megijeszt.

IDEGEN: Kit, a fiát?

ANYA: Nem, nem, jaj, nem tudom, mi ez! Egy hosszú kampószerűség. És egyszerűen tart a levegőben. Hozzá van kapcsolva ehhez a... Olyan, mint egy nagyon fehér műtő, ami csak fény.

IDEGEN: Lát ott valakit a fényben?

ANYA (*ijedten*): Engem figyel, ott áll mellettem, nagy, zöld feje van. Mint egy rovarnak, olyan a szeme. Aztán odajönnek még hárman. Engem néznek mozdulatlanul, árnyékban az arcuk, jó ég, nagyon ijesztőek. Próbálok elfordítani a fejem, de nem tudok megmozdulni.

IDEGEN: Hall valamit?

ANYA: Egy olyan nagyon csendes zümmögés, és valamit érzek odalenn. Valamit csinálnak rajtam, mintha egy lábost karistolnának.

IDEGEN: Próbáljon odanézni, Mária.

ANYA: De hát megbénultam, nem megy. Valami történik, de ezek nyugtatgatnak, nem mozdul a szájuk, mégis hallom, hogy szuggerálnak.

IDEGEN: Mit mondanak?

ANYA: Hogy nem kell aggódni, az egész a kód aktiválását szolgálja, s mindenképp meg kell tartanom majd, hogy biztonságba kell helyeznem, aki mostantól...

IDEGEN: Akit mostantól?

ANYA: Aki bennem növekszik.

IDEGEN: Ez egy műtő, egy műtőben van?

ANYA: Nem tudom, most sikerül körbenézni, de nincsenek székek, fogók, asztalok, semmi. Csak fény, meg ez a dolog odalent, jaj, nem akarom. Ne, most már elég volt, eleget feküdtem itt!

IDEGEN: Tudja, hogyan került ide?

ANYA: Nem, fogalmam sincs.

IDEGEN: Térjen vissza pár órával korábbra, amikor még rendesen tud mozogni.

ANYA: Állok ott, ahol szoktam, a telep mellett, itt raktak ki, várom a fickót, akivel megbeszéltük.

IDEGEN: Milyen a hangulata, a tudatállapota?

ANYA: Kicsit már ittam, jól vagyok, minden nagyon jól alakul, tényleg, szabadnak érzem magam. Aztán felnézek az égre, és egy mozgó fénypontot látok, ami egyre gyorsabban közeledik, és...

IDEGEN: És aztán?

ANYA: Minden olyan ködösen fényes, és más. De nem akarom megint, nem akarom! (*köhögni kezd*)

IDEGEN (*lágyan*): Most lassan visszatér a jelen pillanatba, és előre tekint, megnyugszik, mert látja maga előtt, ahogy a gégeműtét után a fiával ül az ágy szélén, és ha másképp is szól hozzá, de szeretettel beszél, és ez az idegen hang egyre barátságosabb, sajtászerűbb lesz. Megszólal, és megerősíti, hogy a fiának nagy dolgokat kell véghezvinnie, megerősíti benne, hogy bármi áron is, de tennie kell azért, hogy változtasson a világon. Érti, hogy lassan eléri majd ezt, egyre tisztábban érzi, egész testében szétárad az elégedettség, az alkohol és dohányzás nélküli élet, a fia látványa miatt elégedett, ez napról napra kellemesebb érzést kelt önben. Napról napra egyre jobban és jobban van. Most hogy érzi magát?

ANYA: Elégedetten, egyre elégedettebb vagyok.

IDEGEN: Most testébe visszatér az erő. Karja és lába újra laza, könnyű, mozgékony. Tele van tettekrezséggel. Háromig számolok, addigra teljesen éber lesz, és kinyitja szemét. Egy, kettő, három.

ANYA *(megmozgatva magát)*: Jaj, Istenem, ez meg... Mi a csuda volt az a hely?

IDEGEN: Emlékszik rá?

ANYA: Ezek... Biztos valami álomból van ez az egész. Vagy mozifilmből, mondta ezt a filmes dolgot, és azért jöhetett.

IDEGEN: Ezek az alakok, az egész helyzet, amit leírt, a bénultság, csak a tehetetlenség-érzet projekciója lehet, de remélem, nem zaklatta fel nagyon.

ANYA: Nem, nem tudom, azt hittem, hogy...

IDEGEN: Hogy közvetlen választ kap majd arra, ki lehet az apa, igaz?

ANYA: De ez az egész annyira életszerű volt.

IDEGEN: Talán érdemes lenne visszatérnünk rá a műtét után, de, kérem ne haragudjon, most le kell zárnom az ülést, kifogytunk az időből.

ANYA: Akkor azt mondja, minden rendben lesz, igaz?

IDEGEN: Nyugodjon meg asszonyom, jó kezekben van. Biztosra veszem, hogy ezzel a hozzáállással egy ilyen erős asszony, mint ön, gyorsan felépül majd!

ANYA *(feláll és az ajtó irányába indul)*: Köszönöm, hogy fogadott! Bár most kissé össze vagyok zavarodva, de azt hiszem, könnyebb lett a lelkem.

IDEGEN: Kérem, tartsuk a kapcsolatot!

ANYA: Viszontlátásra, remélem, találkozunk még!

IDEGEN: Hát hogyne, nem lesz semmi baj. Kitartást és gyors felépülést kívánok! *(miután az anya kiment, az idegen előre sétál, a közönségnek mondja)* A modellünk készíthető bonyolultra és valóság-hűre, vagy egyszerűre és könnyen kezelhetőre. Naiv dolog azt gondolni, hogy az a jó modell, amelyik tökéletesen reprezentálja a valóságot. Mégis mit érne az univerzumot egy az egyben leképező hologram, amely csak életnagyságban bejárható, nem engedve meg semmiféle léptékváltást? Ha létezne ilyen háromdimenziós térkép, sajátosságai a térképszerűség lényegét tagadnák meg, amivel az emberi tudat aligha lenne képes megbirkózni. Bármilyen legyen is a céljuk, a modelleknek szükségszerűen egyszerűsíteni kell az objektumok viszonyrendszerén. Egyszerűsíteni és megszelídíteni, kijátszani maga ellen a világot elevenen tartó káoszt. *(ezután listászerűen, monoton hangon felsorolja a díszlet részét képező tárgyakat a legkisebb csavartól és a berendezési tárgyaktól indulva a ruhadarabokon keresztül az utolsó golyóstollig, de a szereplőkre és azokra az ágensekre is utal, amelyek nem látható módon alakítják a darab cselekményét, mint a tárgyon pihenő vírus vagy a testben tenyésző rákos sejtek, bélférgék, s a hangyák a színpad padlóján – az elemek említésének sorrendjét azok elrendezése és a színrevitelben érvényesülő kapcsolata határozza meg)*

## 6. jelenet

*Helyszín a panellakás, a fiú maszk nélkül érkezik, leteszi a vászontáskáját, kipakol csendesen, majd odamegy az anya ágyához, felébreszti.*

FIÚ: Na, nézd, mit hoztam neked, gyere, kelj fel. *(az anya csak rázza a fejét, a fiú mellé ül, csend)* Tegnap sem ettél szinte semmit, tudom, hogy nem úgy érzed az illatokat és az ízeket, tényleg szar lehet, de mégiscsak muszáj valamit...

ANYA *(előbb csak tátog, majd a műgégét a nyakához tartva)*: Nincs ér-tel-me.

FIÚ: Elkezdtem varrni tegnap a maszkokat, és jó lenne, ha te is besegítenél, cannabis-mintás anyagot vettem hozzá, a fiatalok bírják, trendi, jó áron el lehet passzolni. Máris vannak netes megrendelések, egy hétre előre elég munkát kaptam. Anya, nekem így nem lesz időm a takarításra most már, ha ez bejön, érted? Szükség volna rá, hogy megint aktivizáld magad. *(csend)* Magdival összefutottam reggel, ő hozta az anyagot, kérdezte, mi van már, látni akarnak. *(nincs válasz)* Hallasz? Ne szomorkodj már. Nem érted, milyen lehetőség ez? Megcsinálom vele a szerencsém. Ezek nem is ilyen eldobható cuccok, tudod, hosszú távon használhatják az emberek, a környezetnek is segíték ezzel.

ANYA *(a műgégét a nyakához tartva)*: És ha vé-ge a ví-rus-nak?

FIÚ: Most komoly, ennyit bírsz mondani? Miért kell ettől is elvenni a kedvem? Tényleg úgy érzed, hogy ennek van most bármi realitása, hogy egyszer csak abbamarad? Még ki tudja mennyi ideig nem lesz vakcina. Segíteni próbálok, erre jön ez az izelés, pedig csak azt szeretném, hogy végre kelj már fel, és szedd össze magad. Nagyon magamra maradtam. Elegem van. *(csend, és aztán kedvesebben)* Nézd, hoztam is neked egy szép sálát, amivel el tudod takarni a kanült. Senkinek nem fog feltűnni.

ANYA *(a műgégét a nyakához tartva)*: Saj-ná-lom, hogy nem hit-tem ben-ned.

FIÚ: Mire gondolsz?

ANYA *(a műgégét a nyakához tartva)*: Hogy hagy-tam, hogy ezt csi-nál-ják ve-led a zár-ton.

FIÚ: Nem haragszom, de hogy jutott ez most eszedbe?

ANYA *(a műgégét a nyakához tartva)*: Nem mer-tem hin-ni ne-ked, pe-dig té-ged az é-gi-ek küld-tek, és ta-lán nincs is föl-di a-pád, mert egy i-ga-zi cso-da vagy.

FIÚ: Jaj, anyukám, azért...

ANYA *(a műgégét a nyakához tartva)*: So-kat gon-dol-koz-tam a-zon, a-mit a hip-nó-zis-ban lát-tam. Nem tu-dom, tán tény-leg lé-tez-nek a tá-vol-i ba-rá-ta-id, és én hi-szem, hogy va-la-mi nagy do-log vár még rád az é-let-ben, a sok szo-mo-rú-ság u-tán.

FIÚ: Hú, hát, nem is tudod elképzelni, mennyit jelent ez most nekem. *(megöleli az anyját)*

*Az idegen megjelenik a színpad elején, leveszi a maszkját, és hátra, irányukba fordulva köhő-részni kezd.*

ANYA *(a műgégét a nyakához tartva)*: Hoz-tál vé-cé-pa-pírt, i-gaz?

FIÚ: Jaj, azt elfelejtettem.

ANYA *(a műgégét a nyakához tartva)*: Na, add i-de azt a sá-lat. Le-me-gyek a bolt-ba, az-tán se-gí-tek a var-rás-ban, meg ösz-sze is ü-tök va-la-mit.

FIÚ: Végre már, ezt szeretem, azt az erős nőt, aki felnevelt, ez vagy igazából! Hidd el, minden rendben lesz most már! De azért még te csak ne rohangálj, majd én inté-zem, lemegyek megint.

ANYA *(a műgégét a nyakához tartva)*: Hoz-tál va-la-mi gyü-möl-csót?

FIÚ: Ó, jaj, máris intézem azt is, banán, narancs jó lesz? Összeturmixolom, aztán... *(az anya bólint)* Na, ez a beszéd. *(elindul, majd megáll az ajtónál, és visszafordulva kedvesen)* És tényleg kösz, amit mondtál!

*A fiú kimegy, az anya leül a tévé elé, bekapcsolja, az operatív törzs szól a néphez. Az idegen elől, a golyóstoll végi lézérrel mutogat.*

IDEGEN (*a nézők felé fordulva*): Hogy mely entitásnak tulajdoníthatók jogok, arra többféle megközelítése van az emberi fajnak. A máig domináns felfogás fajelméleti alapokon a rasszizmus mintájára gondolja el az embert mindenek feletti létezőként. Egy másik szigorú megközelítés szerint csak az erkölcsi személyeknek léteznek jogaik, tehát azoknak, akik idő- és éntudattal rendelkeznek, valamint képesek a racionális gondolkodásra. Ebbe a csoportba szigorúbb értelemben nem tartoznak bele a csecsemők és a demens betegek, de a súlyos pszichés rendellenességekkel küzdők sem, viszont bizonyos állatok, mint a delfin vagy az elefánt példányai igen. A jogokat tágasabb körben látják érvényesíthetőnek azon felfogás képviselői, amely az érzőképeség kritériumát állítja középpontba. Eszerint mindazon létezők jogokkal rendelkeznek, akik képesek a fájdalom és a gyönyör átélésére, akik szenvednek és élveznek. Idegrendszer és endorfin azonban csak az ízeltlábúak és összetettebb szerveződésű létformák esetén feltételezhető. Egy még tágasabb megközelítés szerint minden élőlény jogokkal bír, ami a létezés egy még szélesebb körét mozgósítja, de a vírusokat jelenleg a legtöbb kutató már nem tekinti élőlénynek. (*felállítja az anyát, elkezd mutogatni rajta*) A minden dolgot egyenlőségét valló megközelítés szerint ugyanakkor egy vírusnak vagy a mutációk eredményeként előálló daganatnak is épp olyan jogai vannak, mint annak a meteornak (*itt az anya magzatpózába esik, és elkezd gurulni a színpadon*), amelynek a pályája egyszer kereszteződik majd a Földével. Még akkor is, ha becsapódásával hasonló kataklizmát indít el, mint az a 65,5 millió éve egymilliárd hiroszimai atombombának megfelelő robbanást előidéző égitest, amely 110 kilométer átmérőjű krátert hagyott maga után. (*az anya az asztalnak ütközik, leborul a liszt*) Az ütközéssel olyan mennyiségű hamu, korom és por került a légkörbe, hogy 80%-kal csökkent a felszint elérő napfény mennyisége, így hát a szárazföldi és vízi állatok több mint 75%-a pusztult ki rövidesen. Micsoda gyönyörű rombolás és káosz. Valójában fogalmad sem lehet róla, mi a felszabadító szépség, míg meg nem tapasztaltad egy bolygó pusztulását. (*az idegen itt felállítja az anyát, s rendezgeti a testet, amely egy-egy pozícióban rendre kimerevedik*)

A daganatos betegek immunrendszere a rák és a speciális kezelések hatására védtelenné válik, így fokozott veszélynek vannak kitéve a jelenleg világvjárványt okozó új koronavírussal szemben is, amelyek elektromikroszkópos képükről kapták ezt a nevet, a felszínüket alkotó fehérjék tüskeszerű kitérőmunkedései ugyanis a Nap koronájához hasonlatosan szerveződnek. A rákos betegeknek a fertőzések elkerülése érdekében érdemes olyan óvintézkedéseket is megtenni, amelyek a szervezet egészséges állapotakor nem volnának indokoltak. Különösen igaz ez a most fertőző vírus esetében, ugyanis az még a teljesen egészséges felnőtt populáció tagjait is képes súlyosan megbetegíteni. A tüneteket produkáló fertőzöttek az esetek mintegy 80%-ában orvosi ellátás nélkül is felépülnek ugyan, a maradék 20%-nál azonban súlyos tünetek jelennek meg, amelyek főként a tüdőt érintik. Komoly légzési nehézségekkel járó tüdőgyulladás is kialakulhat, amely miatt gyakran lélegeztetőgép alkalmazására lesz szükség. (*az anya testét visszavezeti a fotelbe*)

Tegyük fel, hogy egy férfi a boltban válogat, s magához vesz egy narancsot, amit korábban egy vírushordozó némi áttapogatás után a felszíni sérülés miatt nem talált elég vonzónak. A férfi nem regisztrálja a hibát, beleszagol, a gyümölcs illata meggyőzi, így a kosárba kerül, majd kezét szájába törölve lép tovább. A vírus a légutaiban köt ki, és a gazdasejteket arra készíti, hogy másolja le őket. Azok ettől

kezdve csak másolnak és másolnak és másolnak. Ilyen ütemben emberek még nem dolgoztak soha egyetlen sztahanovisták által üzemeltetett gyárban sem. Több milliárd koronavírus termelődik néhány nap alatt, elindítva egy kétségbeesett harcot az immunsejtekkel. De még ha a férfi nem is mutat majd tüneteket, hordozóként átadja a vírust egy kilégzéssel, közel hajolva, a másikat megérintve. *(az anya testére irányított lézerfényvel illusztrálja)* És ha ez a másik egy gégeműtéten át esett, a nyakán elhelyezett sztómával lélegző beteg, a fertőzésveszély fokozott. Az immunrendszer sejtjei nem képesek a felső légutakban semlegesíteni a vírust, így az gyorsan lejut a tüdőbe, és gyulladást idéz elő. A légutak felső részét borító sejtek ellenálló képessége gyengülni kezd, és azok a baktériumok, amelyek itt normál esetben nem okoznának gondot, végül megtámadják a tüdőt. Tegyük fel, hogy ezek többféle antibiotikumra is rezisztens baktériumok, így különösen nehéz az ellenszer megtalálása. Jelen körülmények különösen késleltetik a megfelelő orvosi ellátáshoz jutást. Tegyük fel, hogy a tüdő regenerációjában, illetve a légcsereiben szerepet játszó sejtek közben elpusztulnak, és a szervezet nem jut megfelelő mennyiségű oxigénhez. Közvetlenül tehát nem is a vírus, hanem ez idézi elő az életveszélyes állapotot, és lélegeztetőgép hiányában végül halált okoz. Ha így alakul, bízhatunk benne, hogy ez a folyamat a beteget megfertőző férfit olyan döntésre készíti, amelyre egyébként nem lett volna képes. *(odasétál az asztalhoz, ráteszi a golyóstollat)*

## 7. jelenet

*A helyszín a panellakás. A fiú jön be maszkban, gumikesztyűben, lassan, réveteg tekintettel. Magához öleli, aztán leteszi a vászontáskáját. Mászkal, finoman az anya tárgyaihoz ér, majd toporzékolni kezd, mindent felborogat, romba dönti a lakást. Leül, és mormol maga elé valamit, de nem lehet kitérteni a szavakat. Feláll, elkezd takarítani, szép lassan mindent a helyére állít, közben fertőtleníti a tárgyakat. Súrol, tisztogat, kiszámíthatatlanul rohángál egyik helyről a másikra, aztán nagy kést vesz magához, próbálja elrejtteni, motyorászik, de csak megoágja magát, eldobja. Felveszi a vászontáskát, kiemeli belőle az urnát, lerakja maga elé az asztalra.*

*FIÚ (motyogva kezd, majd egyre hangosabban):* Látod, kitakarítottam szépen, ahogy szeretted. *(csend, majd zaklatottabban)* Felvettem a maszkot meg a gumikesztyűt is, és mindent rendbe tettem. Kint is rajtam volt, most már mindig felveszem. A maszkok szépen fogynak egyébként, megint van egy nagyobb megrendésem, Magdi is besegít. Sőt, szolt néhány embernek, akiket tőlük elküldtek. Szépen terjeszkedünk, én mondtam, hogy ez most bejön... *(csend)* Ha gondolod, bekapcsolom neked a tévét, hallgathatod. Hallgatod? Nem sok értelme van, de tudom, hogy neked is hinni kell valamiben, vagyis most már nem tudom, hogy kell-e. Talán már ott is vagy, ha még vagy valahol. *(elcsendesül, majd hangosan kérdi)* És én higgyek!?! Adhatnál valami jelet, ha tényleg úgy van, ahogy. De valahogy csak van. Nem? *(észreveszi a földre esett golyóstollat, kézbe fogja, és suttog)* Mindig is szeretted volna hinni, hogy többet is ki lehet hozni belőlem, hát, már tudom, mit kell tennem. Ha ez sikerül, akkor mindenki tudni fogja, hogy igazam volt, hogy sosem kellett volna bezárni, hogy kiválasztott vagyok. Most megmutatom az embereknek. És többé senki sem kérdőjelezhet meg. Akik megvetettek, bántottak, majd bocsánatért esedeznek a lábaim elé borulva. *(csend, majd szétnézve)* És én mindenkinek megkegyelmezek. Hé, te, hol vagy ilyenkor, hol voltál, mikor segítened kellett volna?

Hallasz!? Hát most már tudom, hogy mit kell tennem, hogy mi az, ami felé taszítottak a dolgok az elmúlt évtizedekben, hogy minden ebbe a pontba akart eljutatni, *(megint az urnának)* talán még te is, anya, a haláloddal.

IDEGEN *(a közönség felől érkezik)*: Fogadd őszinte részvétem.

FIÚ: Hát itt vagy. Láttad, mi történt. Végignézted ezt a kínlódást, és mégsem segítettél.

IDEGEN: Miért vagy meglepve? Elmondtam, hogy nem lehet.

FIÚ: Te ezt tudtad előre, igaz? És mégsem tettél semmit!

IDEGEN: Nem szolgálta a kód kibontakozását. Sőt kifejezetten a folyamat ellen hatott volna.

FIÚ: Miért, ez azt szolgálja!? Mégis mi a fenéről beszélsz? Mit akartok ezzel elérni? Nem mindegy nektek, hogy egy öregasszony mit csinál, miért nem voltál képes segíteni rajta!?

IDEGEN: Most már legalább kezdted érezni, nem?

FIÚ: Miről beszélsz?

IDEGEN: Na, meg mered próbálni végre?

FIÚ: Ááá... *(neki akar rontani az idegennek, kezében a lesújtásra kész, bekapcsolt golyóstoll, de lemerevedik)*

IDEGEN *(fennhangon)*: Igen, erre vártam! Végre képessé váltál rá, hogy valami személyedtől látszólag idegent, valami életbevágót tegyél. Nincs is szebb egy zuhanó testnél. *(elengedi a fiút, aki a földre esik és sírni kezd)*

FIÚ *(kétségbeesve)*: Miért csinálod ezt velem!?

IDEGEN: Végre meg mertél hozni egy fontos döntést. Most vagy kész, most már beteljesítheted, amiért létezel, és veled együtt még sok százan fogják végrehajtani a megfelelő időben a maguk feladatát. Elérkezünk a következő fázishoz, amikor is kiegyenlítésképp visszavesszük az embereknek adott döntéssjogot. *(a tévé megszólal, egy politikus beszédet mond)* Fogd ezt a tollat, és jól irányozva juttasd célba, megkapod hozzá a megfelelő segítséget, mindenki hősnak lát majd, és megváltozik életed. *(mozgatni kezdi a szeme előtt a golyóstollat)* Hiszen ők nem gondoskodtak megfelelő ellátásról édesanyádnak, ezért kellett meghalnia.

FIÚ *(réveteg tekintettel a tévére bámul)*: Ezért kellett meghalnia.

IDEGEN: Hiszen ők nyomorították meg az életeteket.

FIÚ: Ők nyomorították meg.

IDEGEN: Hiszen miattuk nem sikerült megállítani a folyamatot, ami a jelen helyzetet eredményezte, mert nem hozták meg a megfelelő döntéseket.

FIÚ: Nem hozták meg a döntéseket.

IDEGEN: Mert nem tájékoztatták hitelesen az embereket. Miattuk változott meg a fajok közti interakció oly mértékben a földön, hogy végül ez a vírus átterjedhetett az emberre. Miattuk van a gondatlan gyilkolászás és az a számtalan járvány, ami utolért benneteket. A HIV és az ebola a leölt majmok vérével terjedt át az emberre, a MERS tevékről és denevérekről, a SARS denevérekről és cibetmacskákról, a COVID-19 pedig a denevérről és a tobzoskáról érkezett. Azért történhetett mindez, mert ezek vadhúsipiaccá változtatták a Földet.

FIÚ: Piaccá változtatták.

IDEGEN: Miattuk nem kapott megfelelő ellátást és miattuk halt meg az anyád. Pusztuljon hát mind.

FIÚ: Pusztuljanak.

IDEGEN: Az egyenlőség kozmikus elve a fenntartása érdekében az ennek ellenszegülő intelligens létezőktől megtagadható. *(odaadja neki a golyóstollat)* Ha sikerrel jársz, értelmet nyer életed.

FIÚ: Értelmet nyer az életem.

*Egyre hangosabban szól az új koronavírus aminosavszekvenciájának és tüskefehérjéinek szerkezetét leképező zenei kompozíció. Az idegen monológja közben a fiú elkezd halomba pakolni a színpad közepére a díszlet részeként eddig használt tárgyakat, végül kezébe fogva az urnát, ő is rátelepszik.*

IDEGEN: A miocén korszak végén előidézett mutáció célja az volt, hogy fajotok majd megfelelő táptalajul szolgáljon a saját génállományunk előreláthatóan szükségessé váló frissítésére, ami nemrégiben be is következett. Az 50-es évektől béranyák segítségével megtestesülő helytartók fajunk egy speciális leágazásának tekinthetők, olyan hibridek, akik külső jegyeik tekintetében lényegében nem mutatnak semmiféle változást, így tökéletesen integrálódtak a földi társadalmakba. Ezt mi sem igazolja jobban, mint hogy többségük mind a kód önálló kiteljesítésére, mind az összekapcsolódásra képtelenné vált, így viszont az ember élősködőként a Földön addig nem látott mértékű pusztítást vihett véghez. Pedig a tervezettnek megfelelő feltételek mellett mára valamennyi helytartó vezető pozícióba kerülhetett volna, és a globális folyamatokat egészen más preferenciákkal, az emberközpontúság mérséklésével irányítaná.

A kód kibontakozásával a leágazás egyedeinek előtérbe kerülése és az élettelrel való szimbiózis is arányosan növekszik majd. Az átrendeződés gond nélkül következik be, hiszen eredendően az erős egyedek támogatására vagytok kódolva, a mindennapi használatban lévő médiumok pillanatok alatt eláraszthatók lesznek a célnak megfelelő információkkal, amelyek legitimálják az együttműködésre nem hajlandó politikusok kiiktatását, az ellenséges csoportok feloszlását. *(a következő mondatot a fiúval egyszerre mondja ki)* Maga lesz a szabadulás. A karantén állandósítása és az elvesztett tér virtuálissal pótlása kisebb technikai ráségitéssel problémamentesen megvalósítható, ennek köszönhetően önszántatokból adjátok majd át ismét a bolygó felszínének nagyobb részét az egyéb létformáknak, valamint a törzsi, nomád közösségeknek. Hiszen az alternatív valóságok tárháza tárul fel előttetek, ahol soha nem látott gyönyöröket éltek majd át az ízlések szerint formált szexavatárokkal, vagy akár egykor elvesztett szeretteitekkel a korábbi traumákat feloldó végtelen beszélgetésekbe kezdhettek, de az azóta szerzett emlékeket kiiktatva akár tovább is élhetitek a közös életet, mintha az elszakadás óta mi sem történt volna.

*A zene megszűnik, az idegen eltűnik a színről.*

FIÚ: A tömbök közti játszótéren hintáztam egyedül. Vártam anyát, aki bement a boltba, csak löktem magam újra és újra. Ám hirtelen egy fehéren izzó fénygömb jelent meg az égen, és lassan ereszkedni kezdett, rögtön lefékeztem, kipattantam a hintából, és tettem az irányába két lépést. Fogalmam sincs, mi járhatott a fejemben, megtetszhetett ez a különös jelenség, mert gyanútlanul rohantam felé, alig volt nagyobb, mint a fejem, fehér ködben úszott. De ahogy a közelébe értem, bevörösödött. Úgy ötven-száz méterre lehettem tőle, amikor megindult felém, bizonyára ekkor döbbsentem rá, hogy fogalmam sincs, mi a fene ez, akár árthat is nekem, és

sírva menekülni próbáltam, de szinte rögtön fordultomban elestem, és pillanatok alatt fölém ért. Sírtam, de lassan elárasztott valamiféle nyugalom, ahogy a fénygömb színe visszaváltozott fehérre, aztán a legváratlanabb pillanatban éles fájdalom hasított a homlokomba. Mikor felébredtem, már a házban voltam, anyám ült felettem, és aggódva szorongatta a kezem, de amint megállapította, hogy rendben vagyok, megkeményítette magát, és jól leszidott, hogy mégis mit csináltam, mondta már, hogy egyedül ne mászkáljak el. És én akkor odabújtam hozzá, és visszaölelt, nem mondtam semmit, mert nem voltak szavaim, de úgy éreztem, hogy valami visszafordíthatatlanul változásnak indult körülöttünk, pedig minden ugyanúgy kavargott, mint addig. Ez hát az első emlékem.

